

Lietuvos evangelikų baptistų bendruomenių sąjunga

"TIESOS DRAUGAS EKSTRA"

Naujienlaiškis Nr. 135

*„Jei laikysitės mano mokslo, jūs iš tikro būsite mano mokiniai;
jūs pažinsite tiesą ir tiesa padarys jus laisvus.“ Jn 8,31-32*

Tiesos Draugas Ekstra yra Lietuvos evangelikų baptistų bendruomenių sąjungos leidinys, platinamas elektroniniu paštu, skirtas apžvelgti mūsų bendrijos įvykius, naujienas, spausdinti aktualius straipsnius bei esė.

Šiame numeryje:

- [Apie Šventojo Rašto \(Biblijos\) kanoną](#)
- [Apmąstymas apie karą](#)
- [Eileraštis.Laikas](#)
- [Atsakysime už save](#)
- [Rekomenduojame](#)
- [Eileraštis.Nebetikim piktuoju](#)
- [Kalbos kertelė](#)
- [Sentencijos](#)

Apie Šventojo Rašto (Biblijos) kanoną

Visą Šventąjį Raštą pirmą kartą į lietuvių kalbą išvertė Jonas Bretkūnas 1590 m. Karaliaučiuje (Prūsijoje). Šis vertimas yra išlikęs. Deja, dėl ne visai aiškių priežasčių jis nebuvo išspausdintas, tačiau pasitarnavo darant vėlesnius vertimus.

Visa Biblija kitų vertėjų buvo išversta vėliau ir 1735 m. Karaliaučiuje buvo išspausdinta. Kelis kartus šiek tiek redaguota, ji buvo išleista dar keliolika kartų. Šių Biblijų tituliniam lape būdavo toks išplėstinis pavadinimas: *Bybelės. Tai esti visas Šventas Raštas Senojo ir Naujojo Testamento į lietuviškąją kalbą išverstas.*

1992 m. įsisteigusi Lietuvos Biblijos draugija pradėjo rūpintis naujo Biblijos vertimo ir išleidimo reikalais. Tarp diskutuotinių klausimų ir derinimų ekumeninė redakcinė komisija aptarė ir šios brangios Knygos pavadinimą. Katalikai buvo linkę prie Šventojo Rašto pavadinimo, evangelikai – prie Biblijos. Džiaugėmės, kad aplankė „nušvitimas“ ir, atsižvelgiant į mūsų kontekstą, buvo sutarta pasinaudoti senąja tradicija ir pavadinti: *BIBLIJA*, arba *ŠVENTASIS RAŠTAS*.

Ruošiantis šiam darbui iškilo ir *Biblijos kanono* (apimties) klausimas. Absoliuti dauguma evangelikų Dievo įkvėptomis pripažįsta 66 Senojo ir Naujojo Testamento knygas. Dėl 27 Naujojo Testamento knygų sąrašo nesutarimų nėra. Jos visos parašytos iki pirmojo amžiaus pabaigos graikų kalba. Tiesa, kiek vėliau atsirado kelios dešimtys vadinamųjų apokrifinių (gr. *apokryphos* – paslėptas, neaiškios kilmės) evangelijų ir kitų raštų. Tai „evangelijos“ pagal Nikodemą, Tomą, Pilypą, Jokūbą, Jėzaus vaikystės „evangelija“, trečiasis Petro laiškas ir kt. Šiuose neaišku kieno sukurtuose raštuose yra daug gnosticizmo ir neoplatonizmo elementų, kurie neturi nieko bendra su Naujojo Testamento (NT) dvasia. Juose gausu neatitikimų su keturiomis kanoninėmis evangelijomis, taip pat daug mistikos ir fantazijų. Krikščioniškos bendruomenės jų niekada nelaike Šventojo Rašto dalimi, nors pasitaiko, kad įvairūs leidėjai šiuos raštus išverčia ir platina. Lietuvos knygynuose yra tekę matyti tokių knygelių.

Dėl Senojo Testamento (ST) knygų sąrašo (kanono) tokios vienybės nėra. Absoliuti dauguma evangelikų pripažįsta kanoninėmis, Šventosios Dvasios įkvėptomis 39 knygas. Tai yra tos knygos, kurios buvo parašytos hebrajų kalba (su keliais fragmentais aramėjų kalba). Šių knygų sąrašas buvo patvirtintas 95 metais Jamnijoje judaizmo vadovų susirinkime. Evangelikų ST visiškai atitinka hebrajišką judėjų Bibliją.

Čia reikėtų paminėti dar vieną įdomų ir svarbų dalyką – Senojo Testamento vertimą į graikų kalbą, kuris buvo padarytas III – II amžiuje pr. Kr. Egipte, Aleksandrijoje. Teigiama, kad tuomet helenizuotame Egipte gyveno maždaug milijonas diasporos žydų, daugiausia grįžusių iš tremties, o pačioje Aleksandrijoje – apie 100 000. Jie gana anksti prarado kasdienišką aramėjų kalbą ir liovėsi supratę hebrajų kalbą. Gyvendami toli nuo Jeruzalės ir negalėdami dažnai ten lankytis, jie prisiminė pasakojimus apie Babilonijos tremtinius ir pradėjo statyti pastatus religiniams susirinkimams. Tuos pastatus jie vadino sinagogomis. Kad galėtų suprasti labai branginamą Žodį, pradėjo rūpintis Senojo Testamento vertimu į visiems suprantamą graikų kalbą. Helenizuoti (sugraikinti) Egipto žydai buvo suinteresuoti tokiu vertimu: jie matė galimybę pristatyti savo monoteistinį tikėjimą pagonims kaip tikrai filosofišką ir patrauklią religiją. Beje, vertimą palankiai vertino ir rėmė Egipto valdovai ir aukštuomenė.

Apie II amžiaus vidurį buvo paskelbta, kad vertimas padarytas, ir pirmą kartą knyga pavadinta Biblija (gr. *hē biblos*). Šiam vertimui vėliau prigijo graikiškas pavadinimas *Septuaginta*, kuris vartojamas ir šiais laikais. Juo be abejo naudojosi Egipto žydai, tačiau teiginys, kad šis vertimas buvo pripažintas ir judaizmo išpažinėjų Izraelyje, neturi pagrindo.

Bet dabar reikėtų pastebėti vieną labai svarbų dalyką. Nelabai aišku, kaip Septuagintoje šalia hebrajiškų 39 knygų atsirado papildomos, kurios arba parašytos graikiškai, arba išverstos iš neaiškios kilmės hebrajiškų šaltinių, todėl vadinamos *apokrifais*. Įdomu tai, kad istorinės bažnyčios nesutaria, kokia šių raštų apimtis. Pvz., Romos katalikai į sąrašą įtraukė 9 knygas; Rusų ortodoksai – 11; Graikų ortodoksai – 12; Etiopai – net 14. Beje, Romos katalikų bažnyčia apokrifų apimtį ir statusą patvirtino tik 1546 m. Tridento susirinkime, ir šiandien jie vadinami Antrojo kanono, arba deuterokanoninėmis knygomis. Sprendimas buvo priimtas kaip reakcija kovojant su Reformacijos skleidžiamu mokymu, nes apokrifiniai raštai pateisina kai kurias reformatorių griežtai kritikuojamas doktrinas ir praktikas. Susirinkimo nuosprendis irgi buvo griežtas: „Jeigu kas nors nepriims minėtų knygų kaip šventų ir kanoninių... ir jeigu sąmoningai pasmerks minėtąją tradiciją, tebūna jam anatema.“

Čia tiktų pateikti keletą citatų iš apokrifinių raštų, kurios patvirtina abejones dėl jų šventumo ir prieštarauja viso Šv. Rašto mokymui ir tiesoms. Pvz., *Tobito* 12,9: „...išmalda išgelbsti nuo mirties ir nuvalo visas nuodėmes.“ 2 *Makabiejų* 12,41-42: „Visi šlovino kelius Viešpaties... prašydami, kad žuvusiųjų padarytoji nuodėmė būtų visiškai atleista.“ *Tobito* 4,10: „išmalda išlaisvina nuo mirties ir išgelbsti žmogų nuo žengimo į tamsiąją buveinę.“ *Tobito* 6,17: „Eidamas į vestuvių kambarį, pasiimk truputį žuvies kepenų bei širdies ir uždėk juos ant smilkalų žarijų. Pasklis tvaikas; vos jį užuodęs, demonas pabėgs ir niekada daugiau arti jos nepasirodys.“ Ar tai nėra okultinių apeigų skatinimas? Dar viena citata iš 2 *Makabiejų* knygos 15,38: „Jeigu pasakojimas gerai parašytas ir prasmingas, tai to aš ir siekiu. Jeigu jis nėra visai geras, o tik vidutinis, tai tik tiek tegalėjau pasiekti.“ Vadinasi, mums nežinomas autorius sąžiningai ir savikritiškai vertina savo paties kūrybą!

Verta paminėti dar keletą faktų. Biblijos vertėjas į lotynų kalbą Jeronimas (340-420) yra užrašęs tokią pastabą: „Bažnyčia skaito Juditos, Tobito ir Makabiejų knygas, bet neištraukia jų į kanoninius raštus,... norėdama pamokyti žmones, o ne tam, kad pagrįstą doktriną autoritetingu šaltiniu.“

Vyskupas Melitas iš Sardų, 170 metais sudarydamas ST knygų sąrašą, neištraukė apokrifų. Istorikas Juozapas Flavijus, pirmajame amžiuje parašęs žydų istoriją, įvardijo judaizmo naudojamas ST knygas. Tačiau tame sąrašė nėra apokrifinių knygų.

Iki šių dienų ne visai aiškus liuteronų ir anglikonų bažnyčių požiūris. Jos įterpia apokrifines knygas tarp Senojo ir Naujojo Testamento, lyg ir atskirdamos nuo kanoninių knygų, tačiau nesivadovauja jomis sprendžiant doktrininius klausimus. Jų nuomone, šios knygos yra naudingos istoriniu požiūriu. Beje, panašią nuomonę yra išreiškęs ir Liuteris. Nuo pirmųjų lietuviškų Biblijų, skirtų liuteronams, iki pat šių dienų laikomasi minėtos tvarkos.

Katalikų bažnyčios leidžiamose Biblijose apokrifinės knygos yra išdėstytos keliose vietose tarp kanoninių knygų. Esant tokiai situacijai Lietuvos Biblijos draugija, siekdama pasitarnauti visoms Lietuvos bažnyčioms, spausdina dviejų variantų Biblijas: kanonines ir su apokrifinėmis, arba Antrojo kanono, knygomis. Pastarajame variante jos talpinamos tarp Senojo ir Naujojo Testamento. Tačiau atsirado vienas nenumatytas keblumas. Prie Biblijos su Antrojo kanono knygomis pavadinimo *BIBLIJA*, arba *ŠVENTASIS RAŠTAS* yra prierašas: *Ekumeninis leidimas*. Ką jis gali reikšti? Atsakymas priklauso nuo to, iš kokios „varpinės“ žiūrėsime: ekumeninis

katalikų požiūriu, kitaip sakant, tinkantis katalikams, tačiau ne evangelikams. Evangelikai turėtų ieškoti Biblijos be žodžių „Ekumeninis leidimas“, kurioje yra tik 39 ST ir 27 NT knygos. Kadangi rašytas Dievo Žodis yra vienintelis Dievo tiesos šaltinis, vienintelis žiburys mūsų tikėjimo kelyje, turime įsitikinti to šaltinio patikimumu.

Dieve, padėk mums pamilti, mylėti ir branginti Tavo amžino Žodžio tiesą!

Albertas Latužis, Lietuvos Biblijos draugijos narys nuo 1992 m.

Naudota literatūra:

Kerby Rials, Trys didžiosios bažnyčios, Vilnius 2016;

Anna Świderkówna, Pašnekesiai apie Bibliją, Alma littera, Vilnius 2001;

Kostas Burbulys, Chicago 1993.

Apmąstymas apie karą

Dabar kas nors pasakys: „Jūs pabrėžėte, kad Metraščių knygoje perteikiamas Dievo požiūris. Kaip tuomet paaiškinsite tai, kad čia aprašomi karai?“ Žinodamas, jog šis klausimas kyla daugeliui žmonių, norėčiau tarti kelis įžanginius žodžius.

Naujajame Testamente Jokūbas uždavė labai praktišką klausimą: „Iš kur atsiranda karai?“ Jis ne tik klausia, bet ir atsako: „*Iš kur atsiranda karai, iš kur tarp jūsų kivirčiai? Ne iš kur kitur, tik iš jūsų užgaidų, kurios nerimsta jūsų sąnariuose. Geidžiate ir neturite? Tuomet žudote. Pavydite ir negalite pasiekti? Tuomet kovojate ir kariaujate. Jūs neturite, nes neprašote*“ (Jokūbo 4,1-2). Kitaip tariant, karo priežastis – nuodėminga žmogaus širdis. Lengva protestuoti prieš karus, bet protestuodami mes jų nesustabdysime. Galbūt paskatinsime nutraukti vieną karą, bet tuojau pat kils naujas, mat pagrindinė problema slypi nuodėmingoje žmogaus širdyje.

Viešpats Jėzus, atėjęs į šį pasaulį, kalbėjo: „*Kai apsiginklavęs galiūnas sergi savo sodybą, tada ir jo turtas apsaugotas. Bet jei užpuls stipresnis ir jį nugalės, tai atims jo ginklus, kuriais tas pasitikėjo, ir išdalys grobį*“ (Luko 11,21-22). Kodėl Jis tai sakė? Todėl, kad mus supa priešai. Mes negyvename idealioje aplinkoje. Tūkstantmetė Karalystė dar neprasidėjo – žmogus savo pastangomis nepajėgus jos priartinti. Taiką į šią žemę atneš tik Ramybės Kunigaikštis. O kol Jis ateis, mums derėtų budėti.

Žmogui nusidėjus Dievas sakė Šėtonui: „*Aš sukelsiu priešišumą tarp tavęs ir moters, tarp tavo sėklos ir moters sėklos...*“ (K. Burbulio vertimas), (Pradžios 3,15). Deja, negalite to atšaukti.

Karai nepaliaus, kol iš šios žemės nebus pašalintas nuodėmės blogis. Karai – tik simptomas. Tikroji liga – nuodėmė. Taigi ir pagrindinė bėda yra nuodėmė.

Dovydas tampa Dievo palaimintu vyru, todėl prieš jį susiburia priešai. Kol jis buvo nereikšmingas poros giminių valdovas, niekas per daug nekreipė į jį dėmesio. Dievas nori parodyti mums, kad net Dovydo karalystė buvo karingame pasaulyje. Kadangi mes su jumis taip pat gyvename tokiam pasaulyje, būtų pravartu visada užsirakinti namų duris. Apiplėšimai ir kiti nusikaltimai – tai nuodėmingos žmogaus širdies rezultatas.

Tekstas paimtas iš Johno V. MacGee Biblijos komentarų knygos „Kelionė Biblijos puslapiams“, maloniai leidus Misionieriškam labdaros fondui „Šviesa Rytuose“.

Laikas

Laikas –
spartus bēgikas:
skuba pro šali,
bēga nesustodamas,
krypties nekeisdamas,
pirmyn tik, pirmyn tik,
vien tik pirmyn!

Laikas,
turtīngas davējas,
pro šali skubēdamas
žmoniū vaikams
dosniai pažērē
po sauja perlu
visam gyvenimui,
ištisam amžiui.

Buvo dvejopi
žmoniū vaikai,
skirtingai elgēsi
su laiko perlais.

Vieni rūpe stingai
rinko ir dējo
perlu prie perlo,
ēmē ir vērē
vērinī dailū,
audē ī marga
gyvenimo rūba.

Kiti perlus tuos
žaidimui naudojo,
mētē ir barstē
perlus brangiausius
gyvenimo smēlyje.
– Ai, kokie gražūs,
ai, kaip jie tviska,
spalvom ryškiausiom
smēlyje žybsi!
Kol jiems tie perlai
smēlī bežarstant
smēlyje dingo.

Laikas,
amžinasis ējikas,
pirmyn skubējo,
žmoniū vaikus jis
žvilgsniu lydējo.
Buvo dvejopi
žmoniū vaikai,
skirtingai elgēsi
su laiko perlais.

Vieni turējo
puikiausia rūba,
perlais sagstyta.
Kiti gi nieko
nebeturējo:
nei perlu,
nei rūbo,
nei baigto darbo...
Tik tuščios rankos
ir išraustas smēlis...

*Andrejs Grinbergs (Svešnieks)
Iš latviū k. išvertē R. Inkenaitē
Iš poezijos rinkinio „Mane Tu pašaukei gyventi“*

Atsakysime už save

"Kiekvienas iš mūsų duos Dievui apyskaitą už save." Laiškas romiečiams 14,12

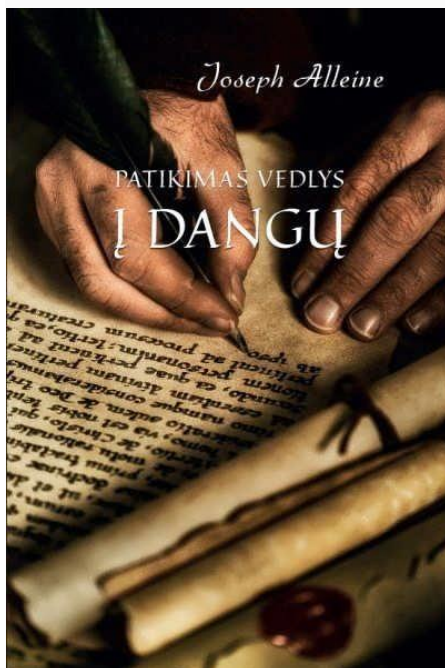
Prancūzų psichiatras Polis Turnjė lygina mūsų pasaulį su milžinišku laivu, į kurį visi įlipo ne savo noru ir kuris jau nuo neatmenamų laikų yra netinkamas naudoti. Pradžioje įgula, neklausydama kapitono, elgėsi blogai, todėl laivas prakiuro. Nuo to laiko, genama savisaugos instinkto, o kartais ir skatinama kilnių idėjų, įgula karštligiškai griebiasi remontuoti gedimą. Tačiau skubotumas, nervingumas ir pasimetimas sukelia tokią sumaištį, kad visos kūrybinės pastangos tik dar labiau pablogina laivo būklę. Jūrininkai ginčijasi dėl geresnių remonto metodų, bet netvarka ir sumaištis didėja, ir per triukšmą niekas nesiklauso kapitono liepimų. Polio Turnjė nuomone, kiekvienas iš esančių tame laive yra kitų blogio ir neteisybės auka, bet kiekvienas kartu yra ir kaltas, nes su savo siūlymais prisideda prie visuotinio triukšmo ir panikos, užuot nutilęs ir išsiklausęs į kapitono balsą.

Žinoma, tai metafora, bet ji sukelia minčių apie kiekvieno žmogaus asmenišką atsakomybę. Tokie jau esame, kad dėl visų blogybių kaltiname kitus. Kalta santvarka, kalta valdžia, kaltas moralės pakrikimas, alkoholis, narkotikai... Kalti blogi genai, kuriuos paveldėjome iš protėvių, pagaliau kaltas Dievas – kodėl Jis visko nesustato į vietas? O iš tiesų kiekvienam reikėtų ieškoti kaltės savyje ir klausti, ką aš darau, kad mano, o drauge ir kitų gyvenimas būtų kitoks? Dievas nepašalina kolektyvinės atsakomybės, tačiau per visus Biblijos puslapius aiškiai matome, kad Jis reikalauja asmeninės atsakomybės. Apie tai kalba ir apaštalas Paulius Laiške romiečiams: „Visi turėsime stoti prieš Dievo teismą... Taigi kiekvienas iš mūsų duos Dievui apyskaitą už save“ (Rom 14,10.12).

Pagalvokime, ar nereikia mums nutilti ir nesipiktinti kartu su visais? Matyt, reikia pasistengti išgirsti, ką kalba Dievas, kad suvoktume, kaip mums būtina gauti iš Jo atleidimą ir patirti asmenišką dvasinį pasikeitimą! Juk Teismo dieną skundų prieš kitus Dievas nepriims – kiekvienas atsiskaitysime už save.

Straipsnis buvo išspausdintas laikraštyje „Klaipėda“ 2004 m.

Rekomenduojame

Džozefas Aleinas. Patikimas vedlys į dangų

Ši knyga perteikia tikrą puritoniškojo evangelizmo pavyzdį. Skirtingiems istorijos laikotarpiams būdinga vis kitokia kalba, kiekvienam žmogui suteiktos skirtingos malonės dovanos, tačiau nedvejodami galime pasakyti, kad joje išdėstyti principų turi būti laikomasi visada, kai skelbiama Evangelija. Skaitydamas šiuos puslapius, savo pažiūras suformavo ne vienas didis evangelistas.

XX amžių galima vadinti Vakarų pasaulio dvasinės tinginystės ir snaudulio epocha. Jam pasibaigus amžinybės realijos dabar atrodo miglotos, atitolusios nuo kasdienio gyvenimo, nerūpestingumas ir dvasinių dalykų nepaisymas yra tapę prisitaikymo prie pasaulio būdu. Būtent todėl visai ne anachronizmas yra išleisti knygą, parašytą dar tais laikais, kai žmonės itin sąmoningai mąstė apie pasaulio ateitį, knygą, parašytą Dievo tarno, kuris pamokslais ir raštais įspėjo daugelį žmonių, kad apsvarstyti savo gyvenimą ir mirtį. Šis Džozefo

Aleino (*Joseph Alleine*) veikalas, turint omenyje dabartinių krikščionių supratimą, turbūt padės pirmiausia atnaujinti jų pačių tikėjimą ir tik tada taps paskata skelbti Evangeliją. Aleino tarnystė daro tokį poveikį tikrai ne pirmą kartą.

Nebetikim piktuoju

Irenos Berštienės kūrinys "Raganius"

Nebetikim piktuoju šiandien taip, kaip mūs tėvai,
Nes jį išvarėm lauk ir užsklendėm duris tvirtai.
Mes žemėj jo kanopų pėdsajų nematom jau,
Šėtoniško kvatojimo negirdime daugiau.

Bet kas gi baimę sukelia, kas kasa mums duobes,
Kas šalia Dievo grūdo sėja piktžolės gajas?
Taip, piktojo nėra, mes patikėjom tu,
Tai kas gi šiandien tęsia prgaištingą darbą jo?

Jei nelabasis atgyveno, dingo praeity,
Kieno tad piktas balsa girdisi toli, arti?
Kieno tą bjaurų veidą matome dažnai,
Jei sakom, kad šėtonas – prietarai, vieni niekai?

Iš kur tada tiek blogio žemėj, kas mums atsakys?
Kur smurto, neapykantos ir keršto priežastis?
Paskelbėm, kad piktojo nėra, ir tikim tu,
Tačiau tamsybės darbus kas gi daro vietoj jo?

Alfred J. Hough
Iš rusų k. Išvertė N. Latužienė

Kalbos kertelė

Daugiau ko / mažiau ko / virš ko

Kai kas gali pasidžiaugti: „Per Kalėdas bažnyčioje susirenka *daugiau* (arba *virš*) šimto žmonių. *Daugiau* pusės – lankytojai.“ Mokinukai turbūt irgi džiaugiasi: „Į mokyklą nereikės eiti *daugiau* savaitės.“ O vienas kitas padejuoja: „Šventės – gerai, bet dovanoms išleidau *virš* šimto eurų.“ Dar kitas guodžiasi: „Lūžo ranka, ir dabar *ne mažiau* mėnesio bus sugipsuota.“ Tačiau pritardami besidžiaugiantiems ir besiguodžiantiems turime atkreipti jų dėmesį, kad reiktų taisyklingai vartoti posakius **daugiau ko / mažiau ko / virš ko**, kai palyginame ko nors kiekį.

Negalima vartoti žodžių *daugiau/ mažiau /virš su skaitvardžių kilmininku.*

Reikia sakyti: susirinko daugiau nei šimtas (arba daugiau negu šimtas, daugiau kaip šimtas, šimtas su viršum); išleidau ne mažiau kaip (nei, negu) šimtą eurų.

Negalima vartoti žodžių *daugiau/ mažiau / virš su kiekio reikšmės daiktavardžių kilmininku.*

Reikia sakyti: daugiau nei (negu, kaip) savaitę; mažiau negu (nei, kaip) mėnesį... daugiau negu (nei, kaip) pusė... daugiau negu (nei, kaip) kilogramas, arba kilogramas su viršum.

Parengė N.L.

Sentencijos

"Geriausioji gero žmogaus gyvenimo dalis yra tie jo gerumo ir meilės darbai, kurie lieka neįvardinti ir nepaminėti."

William Wordsworth

"Jei mes nepaliaujame dėkoti, Dievas nepaliauja laiminti."

Rudolf Kögel

"Žmogus gali sakyti: „Einu į bažnyčią garbinti Dievą.“ Bet lygiai taip pat jis turėtų sakyti: „Einu į fabriką, į dirbtuvę, į kontorą, į mokyklą, į garažą, į garvežių depą, į kasyklą, į laivų statyklą, į lauką, į tvartą, į sodą garbinti Dievą."

William Barclay

"Dievas įvykdo ne visus mūsų troškimus, bet visus savo pažadus."

Dietrich Bonhoeffer

"Tikras didvyriškumas – niekam nematant daryti tą patį, ką darytum žmonių akivaizdoje."

La Rochefoucauld

[Norėdami gauti "Tiesos Draugas Ekstra" naujienlaiškį, spauskite čia](#)

Lietuvos evangelikų baptistų
bendruomenių sąjunga

Valstybės pripažinta
krikščioniška bendrija

Kranto 2-oji g. 5,
45263 Kaunas

tde(at)baptist.lt
www.baptist.lt

Įmonės kodas 192077697
AB SEB Vilniaus Bankas
Banko kodas 70440
Sąskaitos Nr.
LT79 7044 0600 0415 1925